

מסורת הש"ס

6) מסורת הדין: ש"ס געזי'ש געזי'ן, 7) גזי' הר"ף טוסי'ז דוסטדערן זאלט מער"א, 8) [לוקן ע"ב ה. פסקים מד. מה: בית קטוי: סטדערן: כמ. מנחות מה: מתיבה וזי'; 9) גי' רש"י שמע' ועי' כ"ש, וזי'; 10) ויכרות ה: ע"ש, 11) [מולין קטוי: קט. סטדערין טו"א, 12) לפיכ"י גי' לאו מלאו ולא (מט. ח) כל זה מוקף ש"י, 13) [מולין ק"ף, 14) סטדערן סב. פסק ה: 15) ויקרא דטור'א דמוה"א, 16) [מגדבר טו"ו, 17) גס טו"ו, 18) ויקרא ג"ג, 19) ע"י געזי'ש וזי'א, 20) כמל"ך ש"י גע"ב, 21) ויקרא ז', 22)

תורה אור השלם

- דבר אל בני ישראל לאמר
- אצל מזהב הילק' אל יפיו: ויקרא ז ג
- אך נבור שור או בור ששב
- אז בבור על לא פהפי קיש'תם את דמ'ה עורק על זמזמה ואת זקת'ם קטטיר אשה לריח יניח בבור: וי' ז
- זקת עולם דלדריכת' ככל משבתיכם: כל חלב וכל דם לא תאכלו: ויקרא ז י
- כי כל אכל חלב מן הבתחה
- אשר יקריב מנחה אשה לך וע' ובערתי: תקש' האבלת מעשית': ויקרא ז כה

הגהות הב"ח

6) נבי' נכחו ממני וילק' חד מתירין הדין: 7) שם לא ריבוי אצל מזהב הילק' אל יפיו: 8) ש"י' דיה ורנגן וכו' ולי מקיף אשה: הדיא נמי לא ליק' דמ"מ כיון דתריב' לאו מיח'א ליק': 9) דיה' ה' כי כסמי' לוי נמתי' מה אלא לחייב על כל אחת קט"ד:

רבינו גרשום

דסבר מותר לעבורה [משום] שאינו עושה אלא מאהבה של שלטון או מיראה ודון (מלאכות) [עבודות] הכא ליכא דדון (מלאכות) [עבודות] דהא לא עבדי במדיא אלא לחייב קרי דדון (מלאכות) [עבודות] דמחייב לטבור מאהבה: הניחא לאיברי דאמר חייב. העובר מאהבה ומיאה ומתקמי' מתי' הכי' דהיינו שגגת עבודת כוכבים: ואלא שגגת עבודת כוכבים היכי דמי באומר מותר שמינו יודיע שעבודת כוכבים אסור לעיבה וידוע עבודה היכי יודי' את לא יודע דאסור כיון דאימרוהו לעבד קרי להו דדון ותי' דמי' אחי' כהני' ה' חזי ביה כיון דיה עממי' בן עובדוהו: ואמאי ריב' חטאת צוידע' נא' לא בעי מניה רבא מרב חסון בפרק כלל גדול העולם וז' חזי ביה רבא ר' דהוי שכי' רבא ר' דהוי שכי' ור' יודע מלאכות אסורי' אלא לא לאיחיובי' רותיו דאי' אהות בתו שגגת שבת אסורי' לא מחייב אלא הדיא ותי' אהות בתו שגגת מלאכה אוליין' אלא בתו שבת מחייב אכל אבט מלאכה ושלמא: אבל למיטע' למיור' לא בעי מניה. ה' חזי ביה גבי עבודת כוכבים כל ה' שמי' למיני' ומחייב חדאי: (אמר) רב פפא אמר: הוי' משכח' לה באומר מותר כיון דהוי' שגגת שבת ק' ר' יודע העובדי' כוכבים דדדדדדדד עבודת כוכבים לוי' דיה' חזי עבודת דאסורין: ותי' גבי חטאת אסור' בנודל' [תל'ן] שגבת' נמי משכח' לה באומר מותר כיון דקא' שבת ביהוין קרי' ר'ב: ר'ב אהא כהיה דרב יאקב אבהו. נתג' דמתי' שבת שמי' עבודת כוכבים סתם קתני' כלומר' דאי עבדי' ביהוין שבת ושגגת מלאכה מחייב אכל חדאי ור' דאי' שגגת שבת הודין מלאכה לא מחייב אהא ור' רחמי' שמי' ור' מרקי' אבהו ר'ב איש' ובהו רשי' בהו מאנוסו דלא נתג' בהדיהו: אפרין קתני' דלא ר'ב ר'יהי' דמתיבין בקרא' קתני' שמי' שיהו' בתו מאנוסו דלא כתיב בהיה אלא גבי' שמי' אחי' ר'ב קתני': ל"א הדיא איכא בת אשתו בת בנה בהו' ביהו' דמתיבין: באורייתא מחייב' ביהו' גינתו קתני' ור'ב קתני' אלא שם אשה

שלישים ושש פרק ראשון כריתות

ילאו עדים וזומנין.
צמורת הכניס⁹ גזי' פר כהן משזח והכי אמרינן אחר שריבינו דברים שהן צעזרות כוכבים ודברים שאינן צעזרות כוכבים וכן יכול שאני מרבה המסית והמדיר ועדים וזוממין ת"ל ועשה ילאו אלו שאינן צעזרות כוכבים ואלו מכלל חטאות: ושא על פי כמיז

פיו הוי מעשה: גילוי'ן הא על פי כמיז והיכי אמרת אזל צעלמ'א הוי ציה מעשה: **הואיל וישנן צדאיי**. עיקר עדותן צדאית' העי'ן מועדי'ן מה שראו הילכך לא חשיב מעשה: לוי' חייב על כל אחס ואחס. מלקות אס' לכלן בהמראה אחת: לוקין על לאו שצנלונס. על כל אחד

ואחד: ורנגן סברי אין לוקין. לוי' ואי חקטי א' לא לילקי' אפילו' חדא דמדא' מיהא לקי': ויליף שור שור משבת. למען ינוח שורך (שמות כג) מה חסם היה ועוף כיואל' צו דהכי מוקמינן צ"ק'כ' בפרק שור שגגת את הפרה (דף גז' ע"ט): כל חלב כשב וצנול'א עזוד'א כוכבי'ס. פר צנול'א ועו צנסי'ס. מלי' הדין יהיה לפר 6: עו נהריס' עננוד'א כוכבי'ס. צימד' 7: חד מסרי'. האז' השוה שבהן שהן מין בהמה ותלזו אסור ואומירו צמוריס' קריבי'ס: **נפרטו אלע עזוד'א כוכבי'ס**. פר צנול'א ועו צימדי': ה"ג מה לשור וכשב שכן יש צנלי'ס א' אזל עו אף צק' צננו' ריבוי' אכל זומנ': **ה' אי כשי' קרא בענינ'א דקדשים כמיז**. דכמיז (ויקרא 1) כי כל אוכל חלב מן בהמה וגו' והואיל ובענינ'א דקדשים כמיז ודאי אין חיה נוהגת בזה הלכך לא אלתקני' שור וכשב למישי' קיה 7): **מכלל דרנגן סברי לא ילפינן**. ללו' לכל חלב מעניני' צמתי'ה: **דעולי' ענלמ'א ילפינן דבר נמד מעניניו**. צעלמ'א אזל הכא לאו עניני' דהי' לאו והאי כרת: והכא **צהא קמיפלגי** וי' ויקרא 10 הכמונה בצפרי'ס משו'בש'א הי'ע' ארע' ידי פריטי'ס ועי'ן של' הוי צקלי'ן צשמועה ופירטהו צשי'ב'ס בתוך הגירסא' וכו' הלעה ולא יומר **והלא צהא קמיפלגי מר סבר למידין לאו מלאו ולאו מכרה וע' סבר לאו מלאו ילפינן** **לאו מלאו מכרה לא ילפינן**. והכי פירושא' ר' שמעל'א סבר למידין דבר מעניני' זין לאו מלאו זין לאו מכרת: **ורנגן סברי לאו מלאו**. למידין זה מזה כשהן צפרשה **אחת דבר למד מעניני' פי הדיא דצבר** חלצל השנויה צפ' כל הבשר (מולין קטוי'): לא מאלקנו צצש' חלצל הכמוז מדכר אזל לאו מכרת עי'ן הכא לא ילפינן דבר

מוכשב ועו אית לחון פירכא י' מה לכשב ועו שכן נתרבו אצל הפסח לא נכתוב כשב ונילף משור ועו אית לחון פירכא **וכש לשור ועו שכן** י' נתרבה אצל עבודת כוכבים לא נכתוב עו ונילף משור וכשב אית לחון פירכא **מה לשור וכוש יש** י' בו צד ריבוי 1) הילכך לא ילפי מהדרי' שפיר קא"ל אלא לעולם מעמא דהוי' ישמעאל כדאמרינן מעיקרא י' דאם כן נכתוב כל חלב ולישתוק מאי אמרת האי דכתב שור וכשב ועו למשרי' חלב היה הא י'כי' כתב קרא בעניינא דקדשים 1) ודבר למד מעניניו מכלל דרבנן סברי לא ילפינן דבר למד מעניניו לא דכולי' ענלמ'א י' ילפינן דבר הלמוד מעניינו והכא בהא פלגי' י' רבי ישמעאל סבר למידין י' 1) לאו מלאו בין מלאו ובין מלאו דכרת 1) (דכל חלב שור וכשב ועו מלאו 2 דחוקת עולם דלודותיכם בכל מושבותיכם כל חלב וכל דם לא תאכלו דכתיב בעניינא דקדשים לא אית בהון חיה אף כל חלב שור כי כתיב י' ליה חטמא ליכא לספוקי בחיה הלכך שור וכשב ועו לחלק הוא דאתא לחייב על כל חלב ואתא וילפינן לאו דכל חלב ואלו דחוקת עולם מכרת י' דכי כל אוכל חלב מן בהמה אשר יקריבו מנמנה מה ההוא אכלת אף הדין לחלק) ורבנן לאו מלאו וילפינן לאו מכרת י' **לא ילפינן ואיבעית אימא היינו טעמייהו דרבנן כדאמר ליה 1) רב מרי' לרב' וביד' אלא מעתה אליה דחולין תיתבר אמר ליה עליך אמר קרא 1) כל חלב שור וכשב ועו דבר השוה בשלשתן בעי'ן וליכא הלכך כי אתא שור וכשב ועו למישרי אליה דחולין הוא דאתא ור' ישמעאל אמר לך י' א"כ לימא קרא כל חלב שור וכשב עו למה לי ש"מ לחלק א"ר חנינא מודה רבי ישמעאל לענין קרבן שאין מביא אלא חטאת אחת מ"ט דלא דמי הדין לאו י' ללאו דערוית 1) ת"ר ועשה אחת ועשה הנה לחייב על כל אחת ואחת השאם אבל חלב וחלב' שם אחד בשני העלמות חייב שתי'ם י' שתי' שמות בהעלם אחת חייב שתי'ם א"ל רמי בר חמא לרב חסדא בשלמא שם אחד בשני העלמות חייב שתי'ם משום דהעלמות מחלקין אלא שני שמות בהעלם אחת אמאי חייב שתי'ם הא בעינן העלמות י' מוחלקין וליכא א"ל הכא במאי עסקינן בגון דאבל חלב דגותר דמחייב שמוש גותר ומשום חלב א"ל א"כ נייחיי' נמי ימשום קודש אלא אמר רב ששת טכונן דאבל חלב דהקדש ור' יהודה היא דתניא אכל י'חלב גבלה אכל חלב מוקדשין חייב שתי'ם ר' יהודה ואומר חלב מוקדשין לוקה שלש י' מחייבו עלה במערבא ונוקמה כגון י' חלב דשור וכשב ועו ור' ישמעאל היא דאמר לוקה שלש**

תוספות הואיל וישנן בריאה. תימה מלי' משני ממשות ומדי' ותוך רכיבו נטיס דנגילת' סמי'ס דכיון דמגדף ישנו צלצ כל הי' הוי' אכל עדים וזוממין דלפי'ן צלצ אצטרין' לשנויי' דישנו צנלי'ס וכספרי' כמד עדים וזוממין הואיל וישנו זלס' פי' זלס' לא יניד' ומפרי' צברק' צשועת' העידות דלפי'ן ממחייבין אלא צד' וזהכי מעקימת' פסמי'ס לא מחייב' דל"כ אפי' מון צד' נמי' והדגמן' למוד דהיינו פיהן לא גרמא' לכו' אכל צעלמ'א דמתיי' ע"פ דבון'ן למוד עקימת' פסמי'ו הוי מעשה: שור וכשב ועו צמ'א י' ש"ס צחלקי'. תימה מלי' צריך ג' תלצל צמד סג':

עבודת כוכבים מיוחדת מעשה וחייבין על דונתה כרת ושגגתו חטאת אף כל כו' אי מה עבודת כוכבי' מיוחדת שהיא מיוחדת כ"י אף [אין] איני מרבה אלא מחייב' מיתת כ"י ומה הן המקלל אביו ואמו והמסית כו' תיבות יכול שני מרבה נמחק: 1) תו' דל' לחייב' על: 1) לוקין הא חדא [מיהא] לקין תיבות ואי תיקשי אפי' נמחק ותיבות לא לילקי' ל"ש: 1) תו' תיבות חיי' (אנת ב' נמחק) פסוקי' דאכל חלב דקדש חייב ב' חטאות משום חלב וחלב דכתיב גבי קדשים ולא חשיב' לאו דרות ולא דמיעלה דקרא דועשה אתה מהנה גבי קרבן חטאת כתיב אבל לעיל פריך שפיר נחשוב נמי משום קדש וליחייב' משום מעילה אפי' דקרא דועשה אתה גבי חטאת כתיב מ"מ ס' קרבן חטאת היא כן דחטאת וכן דומעילת' הראש"י ז"ל:

למד מעניינו הלכך אי לא כתיב שור וכשב ועו ה"א חיה צמשמע: ואי צמיס אימא טעמייהו דרבנן. משום דהאי שור וכשב ועו מייצעי' להו כדכרז מרי:

אלוס דחולין סייסר. דחלצ איקרי צברק כל הבשר (מולין ק"ף): **ששור צעלסן**. שנקרא חלב צעלסןן ואליה לא איקרי חלב אלא צבש: א"כ נכסוד כל חלב

שור וכשב ומהסם ממעיטונ'א אליה דנענינן דבר השוה בשני'ן: י'לאו דערוית. להכי נקטו ערוית דליכא מילי טעוב'א וליכא לאו צלל חדא: **מאחס מפסג**. משמע מאחסת חייב הנה כמה חטאות: **חלב וחלב** שני זימי' חלב: שם אחד. חלב הכליות או חלב הדקין שם אחד. צהעלס

אחד ל"ג: שני שמוס. כזית משעל' הכוליא וכזית משעל' הדקין: **ודעלמוס מחלקין**. דכיון דנדוע' לו צינתי'ס הרי הן שמי' שגגות וחסות'א צדיעה' מלה רחמנ'א דכמיז (ויקרא ד) או הדוע' אליו: **חלב שור**. דליכא שמי' שגגות משמי' כריתות חלב וזומר וזייב' שמי' חטאות: **נייחי'ב נמי משוס קדש**. אשס מעילות: **אלא אמר רב ששס כגון שאלט חלב דקודש**. ולעולם משוס חלב חייב שמי' ולהכי לא חשיב' אשס מעילות אלא שם אחד וכי' יהודה היא דמתייב' חלצל מוקדשין שמי' משוס חלב ושני שמות דקמי' משוס דחלצל מוקדשין כמיז מרי קראי: **חלב צנלה לוקה שמי' משוס חלב ומשוס צנלה**. והמוקדשין משוס חלב ומשוס זרות: ג' צ' משוס חלב דכמי' לקמן [ע"פ] וא' משוס זרות: ונוקמה. להא דלעילי' דקמי' צ' שמות כלומר' משמי' צמתי'ס דלעילי' דקברי'ן צמתי'ס דגבי' חטאות כמיז ועשה מאחסת מהנה 5: **דכ"ע**. הא דקמי' צ' שמות כגון שאלט' צ' ממחין צ' מאכלין דהיינו צ' שמות כגון מצביל ולי: 1) **לא חשיב צ' א' משוס חלב וז' משוס חלב** מעילה ודלא כו' יהודה דמחייב משוס חלב שמי' משוס צ' לאוין דכמיזי' חלצל לו צמתי' פסוקי'): **דדני' יוהע**. צברק אמרו לו [לקמן טו:]: **סני קראי**. חד צקדשים חוקת עולם ומד זין מצולין זין צקדשים הילכך חלצל המוקדשים איכא שני לאוין משוס חלב וחלב מולין נפקא ליה ל' יהודה כדאמרינן צפ' אלו עוצרין (פסמי' מנ: 1) כי כל אוכל חלב מן בהמה אין לי אלא חלב ממין מין ליקרב חלב צעלי' מומין מנין תלמוד לומר כל חלב מולין מנין תלמוד לומר כי כל:

כשבו אסור 1) ושור ועו שרי וכו"מאי אולמיה דכשב משום דנתרבה באליה 1) וכדתנא ר' חנניא 1) למה מנה הכתוב אימורין בשור ואימורים בכשב ואימורים בעו דכתיב 2 אך כבוד שור י' וגו' צריכי דאי כתב שור ה"א כשב ועו לא ילפינן מנשה דאיכא למיפרך מה לשור י' שכן נתרבה כוכבים ככתוב רחמנא בכשב ונילף שור ועו מכשב איכא למיפרך מה לכשב ישכן נתרבה באליה נכתוב רחמנא י' עו ונילף שור וכשב מוינה איכא למיפרך מה לעו ישכן נתרבה אצל עבודת כוכבים מן חד לא ילפינן נכתוב תרתי ונילף 1) הדיא מתרתי הי דין גילף שור מוכשב ועו אית לחון פירכא י' מה לכשב ועו שכן נתרבו אצל הפסח לא נכתוב כשב ונילף משור ועו אית לחון פירכא **וכש לשור ועו שכן** י' נתרבה אצל עבודת כוכבים לא נכתוב עו ונילף משור וכשב אית לחון פירכא **מה לשור וכוש יש** י' בו צד ריבוי 1) הילכך לא ילפי מהדרי' שפיר קא"ל אלא לעולם מעמא דהוי' ישמעאל כדאמרינן מעיקרא י' דאם כן נכתוב כל חלב ולישתוק מאי אמרת האי דכתב שור וכשב ועו למשרי' חלב היה הא י'כי' כתב קרא בעניינא דקדשים 1) ודבר למד מעניניו מכלל דרבנן סברי לא ילפינן דבר למד מעניניו לא דכולי' ענלמ'א י' ילפינן דבר הלמוד מעניינו והכא בהא פלגי' י' רבי ישמעאל סבר למידין י' 1) לאו מלאו בין מלאו ובין מלאו דכרת 1) (דכל חלב שור וכשב ועו מלאו 2 דחוקת עולם דלודותיכם בכל מושבותיכם כל חלב וכל דם לא תאכלו דכתיב בעניינא דקדשים לא אית בהון חיה אף כל חלב שור כי כתיב י' ליה חטמא ליכא לספוקי בחיה הלכך שור וכשב ועו לחלק הוא דאתא לחייב על כל חלב ואתא וילפינן לאו דכל חלב ואלו דחוקת עולם מכרת י' דכי כל אוכל חלב מן בהמה אשר יקריבו מנמנה מה ההוא אכלת אף הדין לחלק) ורבנן לאו מלאו וילפינן לאו מכרת י' **לא ילפינן ואיבעית אימא היינו טעמייהו דרבנן כדאמר ליה 1) רב מרי' לרב' וביד' אלא מעתה אליה דחולין תיתבר אמר ליה עליך אמר קרא 1) כל חלב שור וכשב ועו דבר השוה בשלשתן בעי'ן וליכא הלכך כי אתא שור וכשב ועו למישרי אליה דחולין הוא דאתא ור' ישמעאל אמר לך י' א"כ לימא קרא כל חלב שור וכשב עו למה לי ש"מ לחלק א"ר חנינא מודה רבי ישמעאל לענין קרבן שאין מביא אלא חטאת אחת מ"ט דלא דמי הדין לאו י' ללאו דערוית 1) ת"ר ועשה אחת ועשה הנה לחייב על כל אחת ואחת השאם אבל חלב וחלב' שם אחד בשני העלמות חייב שתי'ם י' שתי' שמות בהעלם אחת חייב שתי'ם א"ל רמי בר חמא לרב חסדא בשלמא שם אחד בשני העלמות חייב שתי'ם משום דהעלמות מחלקין אלא שני שמות בהעלם אחת אמאי חייב שתי'ם הא בעינן העלמות י' מוחלקין וליכא א"ל הכא במאי עסקינן בגון דאבל חלב דגותר דמחייב שמוש גותר ומשום חלב א"ל א"כ נייחיי' נמי ימשום קודש אלא אמר רב ששת טכונן דאבל חלב דהקדש ור' יהודה היא דתניא אכל י'חלב גבלה אכל חלב מוקדשין חייב שתי'ם ר' יהודה ואומר חלב מוקדשין לוקה שלש י' מחייבו עלה במערבא ונוקמה כגון י' חלב דשור וכשב ועו ור' ישמעאל היא דאמר לוקה שלש**

תוספות הואיל וישנן בריאה. תימה מלי' משני ממשות ומדי' ותוך רכיבו נטיס דנגילת' סמי'ס דכיון דמגדף ישנו צלצ כל הי' הוי' אכל עדים וזוממין דלפי'ן צלצ אצטרין' לשנויי' דישנו צנלי'ס וכספרי' כמד עדים וזוממין הואיל וישנו זלס' פי' זלס' לא יניד' ומפרי' צברק' צשועת' העידות דלפי'ן ממחייבין אלא צד' וזהכי מעקימת' פסמי'ס לא מחייב' דל"כ אפי' מון צד' נמי' והדגמן' למוד דהיינו פיהן לא גרמא' לכו' אכל צעלמ'א דמתיי' ע"פ דבון'ן למוד עקימת' פסמי'ו הוי מעשה: שור וכשב ועו צמ'א י' ש"ס צחלקי'. תימה מלי' צריך ג' תלצל צמד סג':

עבודת כוכבים מיוחדת מעשה וחייבין על דונתה כרת ושגגתו חטאת אף כל כו' אי מה עבודת כוכבי' מיוחדת שהיא מיוחדת כ"י אף [אין] איני מרבה אלא מחייב' מיתת כ"י ומה הן המקלל אביו ואמו והמסית כו' תיבות יכול שני מרבה נמחק: 1) תו' דל' לחייב' על: 1) לוקין הא חדא [מיהא] לקין תיבות ואי תיקשי אפי' נמחק ותיבות לא לילקי' ל"ש: 1) תו' תיבות חיי' (אנת ב' נמחק) פסוקי' דאכל חלב דקדש חייב ב' חטאות משום חלב וחלב דכתיב גבי קדשים ולא חשיב' לאו דרות ולא דמיעלה דקרא דועשה אתה מהנה גבי קרבן חטאת כתיב אבל לעיל פריך שפיר נחשוב נמי משום קדש וליחייב' משום מעילה אפי' דקרא דועשה אתה גבי חטאת כתיב מ"מ ס' קרבן חטאת היא כן דחטאת וכן דומעילת' הראש"י ז"ל:

6) אלו מוקן דהא תמתי' כמבי'ס צני' שנה ומיסל' חוסי' ינוח' דשוי' כמרי'ס תלמיד יזיע.

ד.

עין משפט ונר מצוה

זו א מ"י פ"ו מהלכות מאלכות אפרות הל' א טו ע"פ יו"ד י"ב מ"י פ"ב מהלכות מעה"ק הלכ' ד:

י"ג א מ"י שם פ"ה הל' י"ז:

י"ד א מ"י שם הל' ה':

כ ה ר א מ"י פ"ו מהל' שגגות הל' ד:

בא ה מ"י פ"ו מהל' מאלכות אפרות הלכ' ה':

מוכף רש"י

הואיל וישנו בלב. עיקר חובו הנה עליו תרי בלב. שממילין לברך השם. שאפילו מנכ' את השם כל יסוד ויין צלצו לפני מעלה אלא שהעלה את השם לזכר חלל ומכאן כסם המיוחד ומקלנו אמו ממחייב (טוהדרין טו). יצאו עדים וזוממין. אלא חטאת לא שנית מצוות סמיס' בני סני חטאת. אמר שראינו דברים שני טעב'ן עבודת כוכבי'ס ודברים שאינן טעב'ן עבודת כוכבי'ס, למה נאמרנו עבדי עבודת כוכבי'ס, לומר מה עבודת כוכבי'ס מיוחדת חסין על דונתה כרת על זונתה עמלת. קף כל שחיטין וכו', או מה עבודת כוכבי'ס מיוחדת שחיטין עליה מיתת צ"ל, קף אמי מזהב חייב מיתת צ"ל, ואת מי אמי מזהב מקלל לחשו ומסת' ועדים וזוממין, מ"ל ועשה. ילאו עדים וזוממין שאין כסם מעשה. ואמאי. לא חילן עקימת' פסמי' מעשה אלא חלל כסם חלב (טו). הואיל וישנן בריאה. עיקר חוב'א כ"י ע"י החליטה. שמעתי'ן שאלו, וליה' ליל' כס מעשה (טו). למה מנה הכתוב אימורין כו'. דהאי קרא' אף כבוד שור לא כבוד כשב או כבוד עו לא פתדה קדש סת' חלב מוקף על התנח' ואת חלב'ס חקטי'. דטלס' לאומי'ס קרינ'ס (בבברות ה). דדבר למדי' מעניני'. דכר' פסמ' שאין מפרש' ט' כתי' מדבר. הי' לומר' מן העי'ן, פרישה שצמכ' כס' כתי' ענינ'ן מנכ' (ויקין 10). אליה דחולין תיתבר. א' אליה יקרא' חלב מוחסר כל אלי' ככב צנלי'ס (מולין ק"ף). כל חלב שור וכשב ועו. לא לפקיה מרי' אלא תימס' כעולן. ואליה' אינה טיהא' לא כבוד ולא זנ' (טו).

שימי' מקובצת

1) פספתי נמי לרבנן גז' י' ע"י ברושי'ן: 2) ויירא א"א (את מהי מרבה אפי' המסית והמדיר ונביא השקר ועדים וזוממין (מה) ת"ל ועשה אתה יצא אילו שאין חיל מעשה ואמאי עדים וזוממין א' על פי כתיב בהון: 3) אתה. ע"י תיבות מנין (נ' נה ע"ג) ד"ה אפי' 4) אתה ברושי'ן: 5) תאכלדדדדדדדד חלב היה כשב: 6) עו א"ר אדמור אבלי דהיה ועי': 7) א"ר א"ר נכתוב כ"י אסור ודדדדדדדד: 8) עו שור או כבוד כשב או כבוד י' וגו': 9) לשור וחוליל' ותנהיב' כוכבים נתרבה באימורים: 10) רחמנא בעו ונילף: 11) מה לכשב ועו שכן נתרבו אצל פסח ה"ה דהיי' מצי למימר אצל פסח (א). הראש"י ז"ל: 12) שכן נתרבו אצל אתה ה' נמחק: 13) עו שכן צד ריבוי אצל מזהב אתה ר' נמחק: 14) מעיקרא דקדש' דאם: 15) כי כתיב קרא בעניינא דקדשים כתיב כו' פי' דאיירי' לעיל בקדשים ותי' (ועי'ף) ליתא בקדשים וא"ת והרי עוף איתא בקדשים וא"כ שמעתי'ן לחבו חלב מה דפי' לעיל ניהא דמסתם חלב לא מרבינן חלב עי'ן: 16) דקדשים הוא דכתיב דבר מעניני' תיבת למד נמחק: 17) דכ"י דבר למד מענינו תיבת ילפי' אותה ה' ל"ש: 18) עו ע"י ברושי'ן: 19) כתיב חטאת נמי ליכא תיבת ליה נמחק: 20) סברת דכתיב כי ע"י כל אתה ר' נמחק: 21) ע"י ברושי'ן: 22) עו ללאו דערוית אף דהתם כתיבים כל אחד לכוד דאף אותם שכתובים יחד מ"מ (באשפות מחלקין) [בשמות מחולקין] אבל שם הדלב אתה הוא. שתי'ם שם אחד: 23) ע"י העלמות חילקין וליכא אתה נמחק: 24) ע"י ברושי'ן: 25) כן דאכל חלב: 26) ג"י למה נאמר עבודת כוכבים לומר לך [אין]

עבודת כוכבים מיוחדת מעשה וחייבין על דונתה כרת ושגגתו חטאת אף כל כו' אי מה עבודת כוכבי' מיוחדת שהיא מיוחדת כ"י אף [אין] איני מרבה אלא מחייב' מיתת כ"י ומה הן המקלל אביו ואמו והמסית כו' תיבות יכול שני מרבה נמחק: 1) תו' דל' לחייב' על: 1) לוקין הא חדא [מיהא] לקין תיבות ואי תיקשי אפי' נמחק ותיבות לא לילקי' ל"ש: 1) תו' תיבות חיי' (אנת ב' נמחק) פסוקי' דאכל חלב דקדש חייב ב' חטאות משום חלב וחלב דכתיב גבי קדשים ולא חשיב' לאו דרות ולא דמיעלה דקרא דועשה אתה מהנה גבי קרבן חטאת כתיב אבל לעיל פריך שפיר נחשוב נמי משום קדש וליחייב' משום מעילה אפי' דקרא דועשה אתה גבי חטאת כתיב מ"מ ס' קרבן חטאת היא כן דחטאת וכן דומעילת' הראש"י ז"ל:

6) אלו מוקן דהא תמתי' כמבי'ס צני' שנה ומיסל' חוסי' ינוח' דשוי' כמרי'ס תלמיד יזיע.

הכאה הבאה הביאי יביאנו מה להלן בתקלמא לא עש אלא אי"כ הווהו היקין הווהו השמר לך פן תעלה עילותך וכל מקום שאמרו השמר פן ואל זהו מצות לא תעשה אף בשחיטה נמי לא עש אלא אי"כ הווהו ותי' לאוין גינתו ונשום הכי מחלקין

^[1] ע"כ ש"ך לוקן ע"ב ג"א